

*Arthur Dreyfuss leidt een eenvoudig
leven, tot op zo maar een avond
zijn onbereikbare liefde aanbelt...*

ALLES WAT JE ZIET

Grégoire Delacourt

Over het boek

Op 15 september 2010 zit Arthur Dreyfuss in zijn hemd en zijn favoriete smurfenonderbroek naar een aflevering van *The Sopranos* te kijken wanneer zijn deurbel gaat.

Op de stoep staat Scarlett Johansson.

Hij is twintig jaar oud en werkt in een garage.

Zij is zesentwintig jaar en heeft zijn hulp nodig.

De pers over *Grégoire Delacourt*

‘Grégoire Delacourt toont opnieuw zijn fascinatie voor kwetsbare personages, getekend door verlies. Deze keer zoekt hij de grenzen op van het liefdesverhaal. Met zijn derde roman zal hij zijn lezers absoluut verrassen.’ – LE FIGARO

Over de auteur

Grégoire Delacourt heeft een reclamebureau, leest alles wat los en vast zit en is vader van vier kinderen. Zijn tweede roman, *De lijst van al mijn wensen*, verscheen in zevenenveertig landen en verkocht in Frankrijk meer dan 450.000 exemplaren. Ook *Alles wat je ziet* is een grote bestseller in Frankrijk en heeft zijn naam daar definitief gevestigd.

Van dezelfde auteur

De lijst van al mijn wensen

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Grégoire Delacourt

Alles wat je ziet

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

La première chose qu'on regarde

© 2013, éditions Jean-Claude Lattès

Vertaling

Marga Blankestijn

Omslagbeeld

© Shutterstock

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 229 6036 3

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Faustine, Blanche, Grâce en Maximilien

Can you see the real me preacher?

Can you see the real me doctor?

Can you see the real me mother?

Can you see the real me?

Quadrophenia,

Pete Townshend, The Who

Arthur Dreyfuss hield van grote borsten.

Hij had zich zelfs weleens afgevraagd of hij grote of kleine borsten zou hebben gehad als hij toevallig een meisje was geweest, omdat die van zijn moeder klein waren en die van zijn grootmoeder zwaar, in elk geval in zijn herinnering aan verstikkende omhelzingen.

In zijn ogen dwong een aanzienlijke boezem tot een fraaier gewelfde rug en een vrouwelijkere gang, en het was de gratie van die gestalten in sierlijk evenwicht die hem bekoorde, soms zelfs overweldigde. Ava Gardner in *The Barefoot Contessa*, Jessica Rabbit in *Who Framed Roger Rabbit*. En vele anderen. Die beelden bekeek hij verzaligd en blozend. De boezem maakte indruk, maande plotseling tot stilte, dwong respect af. Er was geen man op deze aarde die dan niet opnieuw een kleine jongen werd.

Ze zouden er allemaal wel voor willen sterven.

Van dergelijke rondingen had Arthur Dreyfuss, die ze nog nooit werkelijk onder handen had gehad, vele versies bestudeerd in oude afleveringen van *De Moderne Man*, gevonden bij PP. En op internet.

In het echt waren er die van mevrouw Rigautmalolepszy geweest, waar hij een glimp van opving als ze uit haar lentbloesjes puilden: twee flamboyante watermeloenen, maar dan zo licht dat er bleekgroene, koortsige, kloppende beekjes

tevoorschijn kwamen; ineens tumultueus als ze haar tred versnelde om de bus te halen die tweemaal daags stopte bij de halte Grande Rue (een korte straat waar op 1 september 1944 een Schot was gevallen, een zekere Haywood, bij de bevrijding van de gemeente), of als haar valse, roodbruine keffertje haar opgewonden meesleurde naar een of ander uitwerpsel.

In de derde klas verkoos de jonge Arthur Dreyfuss vanwege zijn sympathie voor die vleselijke vruchten de nabijheid van een zekere Nadège Lepetit, die, hoewel ze niet mooi was, het voordeel had van een weelderige 85c, boven de zeer aantrekkelijke Joëlle Ringuet, die het met een platte 80A moest doen. Dat was een verkeerde keus. De lelijkheid beschermde haar halve meloenen jaloers en weigerde ze door grijpgrage gulzigaards te laten benaderen: met haar dertien jaar wilde de weelderige boerendochter, zich bewust van haar troeven, ervan overtuigd worden dat ze bemind werd om zichzelf, en op diezelfde leeftijd had Arthur Dreyfuss te weinig verstand van rijmende en dichtende minnewoorden. Hij had Rimbaud niet gelezen en de honingzoete teksten van Cabrel niet werkelijk onthouden, noch de – wat oudere – woorden van een zekere C. Jérôme (bijvoorbeeld: *Non, non, ne m'abandonne pas/Non, non, mais donne-toi* – Nee, nee, verlaat me niet/Nee, nee, maar geef je aan mij.)

Toen hij hoorde dat Alain Roger, zijn vriend in die tijd, de bescheiden perzikjes van de mooie Joëlle Ringuet in zijn vingers had gehad, en toen aan zijn lippen, en toen helemaal in zijn mond, dacht hij dat hij gek werd en vroeg zich af of hij zijn positie wat boezems betreft niet moest herzien. *À la baisse*, dus.

Op zijn zeventiende reisde hij naar Albert (de derde grootste stad van de Somme) met de onstuimige Alain Roger, om

er zijn eerste salaris te verbrassen. Hij koos een tippelaarster met een ruim bedeelde voorplecht om er zijn maagdelijkheid te verliezen en een duizelingwekkend hoogtepunt te kennen, maar hij was zo ongeduldig dat hij vrijwel onmiddellijk de stof van zijn pantalon bezoedelde. Hij sloeg op de vlucht, geruïneerd, beschaamd, zonder zelfs maar de gelegenheid te hebben gehad om, zoals hij zichzelf duizenden keren had beloofd, die melkwitte schatten te strelen, te betasten, te kussen, te pletten. En dan te sterven.

Deze tegenslag bedaarde zijn hartstocht en zette hem met beide benen op de grond. Hij las twee sentimentele romans van de Amerikaanse Karen Dennis, waarin hij ontdekte dat de lust van de ander vaak afhangt van een glimlach, een geur of zelfs een simpele blik, zoals hij zes maanden later meemaakte bij Dédé la Frite, de bar-tabak-visartikelen-lotto-krantenhandel van het dorp – het was vooral de bar waar de vissers belangstelling voor hadden: het rode uithangbord van Jupiler was hun stralende morgenster in de eindeloze en ijzige winterse dageraad en trok rokers aan, omdat de wet van 2006 hier geen wet was.

Bij Dédé la Frite gebeurde er iets heel eenvoudigs: toen hem naar zijn bestelling werd gevraagd, sloeg Arthur Dreyfuss zijn ogen op naar de ogen van de nieuwe serveerster. Hij vond ze aangrijpend, grijs als de regen; hij viel als een blok voor de toon van haar stem, haar glimlach, haar roze tandvles, haar witte tanden, haar parfum; al die schoonheden die Karen Dennis beschreef. Hij vergat naar haar boezem te kijken, en voor het eerst kon het hem niet schelen of die discreet of aantrekkelijk was. Trieste vlakke of weelderige heuvels.

Daar kreeg hij een openbaring. In het leven waren het niet alleen de borsten die de gratie van een vrouw vormden.

Dat was de eerste keer dat hij verliefd werd. En de eerste keer dat hij een premature ventriculaire contractie beleefde – een soort hartritmestoornis.

Maar er gebeurde niets met bovengenoemde nieuwe serveerster, omdat het geen zin had om een liefdesaffaire aan het einde te beginnen en vooral omdat de serveerster met de regenogen een vriend had: een vrachtwagenchauffeur die op België en Nederland reed, een gespierde, sterke vent met kleine, vernietigende handen, een gedrongen type met serieuze spierballen waarvan er één getatoeëerd was met de voornaam van de aanbode, Eloïse; een eigenaar, een bezitter. Arthur Dreyfuss kende geen karate of andere chinoiserieën dan de geboden van de blinde meester uit *Kung Fu* (de onvergetelijke meester Po) en de wilde kreet van Pierre Richard in *Le Retour du Grand Blond* (Yves Robert). Hij gaf er dus de voorkeur aan om het poëtische gezicht van Eloïse te vergeten, het vochtige grijs van haar ogen, het roze van haar tandvlees... Hij ging 's ochtends geen koffie meer drinken en stopte zelfs met roken om niet het gevaar te lopen de jaloeze vrachtwagenchauffeur tegen te komen.

Om dit eerste hoofdstuk even samen te vatten: vanwege een breedgeschouderde en argwanende vrachtwagenchauffeur, een leven in de kleine gemeente Long, 687 inwoners, Longiniens genoemd, gesitueerd in de Somme (met zijn achttiende-eeuwse kasteel, de klokketoren – *sic* –, de sint-jansvuren, het orgel van Cavaillé-Coll en de moerasgronden die ecologisch onderhouden werden met behulp van een aantal uit de Camargue geïmporteerde paarden), vanwege zijn vak van automonteur waar je vette, zwarte vingers van kreeg, woonde Arthur Dreyfuss, twintig jaar oud, ook al was hij een knappe vent – Eloïse had hem vergeleken met Ryan Gosling, *maar dan leuker* – al-

leen, in een klein afgelegen huisje, aan de rand van het dorp, aan de departementale weg nummer 32 die naar Ailly-le-Haut-Clocher leidt.

Voor wie Ryan Gosling niet kent, hij is een Canadese acteur, geboren op 12 november 1980, wiens wereldwijde succes in 2011 losbarstte, een jaar na dit verhaal, met de fantastische en zeer zwarte film *Drive* van Nicolas Winding Refn.

Maar dat doet er niet toe.

Op de dag waarop dit boek begint, werd er aan zijn deur geklopt.

Arthur Dreyfuss zat naar een aflevering van *The Soprano's* te kijken (seizoen 3, aflevering 7: 'Oom Junior laat zich aan maagkanker opereren'). Hij schrok op. Riep: wie is daar? Er werd opnieuw geklopt. Dus ging hij opendoen. En geloofde zijn ogen niet.

Voor hem stond Scarlett Johansson.

Behalve een slempartij ter gelegenheid van het derde huwelijk van Pascal Payen, PP genoemd, zijn baas – een dronkenschap die hem overigens zo afstompte dat hij twee dagen lang alleen maar orangeglo naar binnen kreeg – dronk Arthur Dreyfuss niet. Misschien een enkele Kronenbourg, 's avonds, als hij naar een serie keek.

Het hallucinante visioen van Scarlett Johansson op zijn drempel kon dus niet te wijten zijn aan de kwalijke gevolgen van alcoholmisbruik.

Nee.

Tot nog toe had Arthur Dreyfuss een normaal leven geleid. Om op te schieten en voordat we terugkomen op de verleidelijke actrice: geboren in 1990 (het jaar van het verschijnen van het boek *Jurassic Park* en van het bizarre tweede liefdeshuwelijk van Tom Cruise met Nicole Kidman) in de kraamkliniek Camille-Desmoulins in Amiens, prefectuur van de regio Picardië en hoofdstad van het kanton; zoon van Dreyfuss Louis-Ferdinand en Lecardonnel Thérèse, Marie, Françoise.

Enig kind tot 1994, toen Dreyfuss, Noiya arriveerde. Noiya, dat *Schoonheid van God* betekent.

En opnieuw enig kind in 1996 als Inke, de robuuste dobermann van een buurman, de *Schoonheid van God* verwacht met de roep van zijn voederbak. Het verslonden gezichtje en de rechterhand van de peuter komen er aan de andere kant

uit in de keutels van de *canis lupus familiaris*, achtergelaten in de lauwe schaduw van het wiel van een Grand Scenic. De gemeenschap leeft mee met het geschokte gezin. Het kind Arthur Dreyfuss huilt niet omdat zijn tranen die van zijn moeder doen stromen, haar gruwelijkheden laten uitspreken over de wereld, de zogenaamde schoonheid van alles en de afgrijselijke wreedheid van God. Het nu weer enig kind houdt zijn verdriet binnen, als knikkers onder in een broekzak; kleine scherfjes glas.

Iedereen heeft medelijden met hem, mensen vegen hun handen af in zijn haar, fluisteren *arm kind* of *arme jongen* of *het is toch wat voor zo'n kleintje*. Het is zowel een verdrietige als een vrolijke tijd. Bij Dreyfuss worden veel dadelhapjes gegeten, baklava's en baba ganoush en, om de picardische kant recht te doen, hartige taarten met maroilles-kaas, *charlottes* met koffie en cichorei; suiker maakt dik en doet verdriet smelten.

Het geamputeerde gezin verhuist en gaat wonen in de kleine gemeente Saint-Saëns (Seine-Maritime), aan de zoom van het woud van Eawy – uitgesproken als *e-a-vi* – waar Dreyfuss Louis Ferdinand staatsboswachter wordt. Soms komt hij 's avonds thuis met fazanten, rode patrijzen en ander wild, waar de picardische echtgenote patés, filets en ragouts van maakt. Eén keer brengt hij een dode vos mee om er een bontmof van te maken, maar Lecardonnel Thérèse verbleekt en gilt dat ze haar handen nooit, maar dan ook nooit of te nimmer meer in een kadaver zal steken.

Op een ochtend vertrekt de stroper, zoals elke ochtend, met zijn weitas en wat vallen over zijn schouders. Op de drempel roept hij, zoals elke ochtend: *Tot vanavond!* Maar die avond ziet niemand hem, net zo min als enige andere avond trouwens. De gewaarschuwde gendarmes staken het zoeken na een

dag of tien; weet u zeker dat hij geen kennis had aan iemand uit de stad, een jong ding? Daar gaan mannen wel vaker om weg: jeuk aan de worst, zin in wat lekkers, lust om te voelen dat ze leven, dat komt voor. Geen spoor, geen afdruk, geen lijk. Daarna verliest Lecardonnel Thérèse al snel het kleine beetje levensvreugde dat haar restte en gaat elke avond gulzig aan de martini, rond de tijd waarop de boswachter altijd thuiskwam en dan steeds eerder, tot ze al begint op het uiterst vroege ochtenduur waarop hij altijd vertrok. De vermout (18%) maakt haar eerst heel helder van geest (waar Arthur Dreyfuss een zekere zwijgende nostalgie uit put) en bezorgt haar dan geleidelijk een angstaanjagend melancholie die haar, net als in *Het open raam*, bij nacht en ontij het spook van de boswachter doet ontwaren. En nog meer spookverschijningen.

Een vleesetende viervoeter.

Een Amerikaanse actrice die Cleopatra speelde.

Vlezige onderarmen.

Oogleden van pluisstof.

Soms huilt Arthur Dreyfuss 's avonds op zijn slaapkamertje als hij de trieste, rauwe stem van Edith Piaf in de keuken hoort en het verdriet van zijn moeder vermoedt. Hij durft haar niet te vertellen dat hij bang is om haar ook te verliezen, om alleen achter te blijven. Hij weet niet hoe hij haar moet vertellen dat hij van haar houdt; dat is zo moeilijk.

Op school valt Arthur Dreyfuss in de middenmoot. Hij is een goede schoolkameraad. Onverslaanbaar met bikkelen, dat even in de mode is. De meisjes vinden hem leuk, hij wordt als tweede knapste jongen van de klas gekozen; de winnaar is een lange, droefgeestige jongen, een gothic, met een doorschijnende huid, verscheidene gaatjes in zijn oren, als een stippe lijn om langs te knippen, en rond zijn nek een getatoeëerde

halsband (in de vorm van een gedraaid koord, aangebracht na een met veel alcohol overgoten lezing van *De ballade der gehangenen*) en bovenal een dichter: schijterig rijm, stroperige klanken, stomme woorden. Voorbeeld: *Leven om te rotten, sterven is voor de zotten*. De meisjes zijn er gek op.

Het enige opvallend zwakke punt van Arthur Dreyfuss is de gymles: op een dag, wanneer hij toekijkt hoe een zekere Liane Le Goff, 80E (een verbijsterende cup, Jayne Mansfield, Christina Hendricks) op het voltigeerpaard springt, valt hij flauw.

Zijn *pars orbitaris* knalt tegen de metalen poot van het paard, de huid scheurt open, er drupt een traantje bloed. Hij wordt netjes gehecht en draagt sindsdien onder zijn wenkbrauw een discreet aandenken aan die verrukkelijke duizeling.

Hij heeft geen hekel aan lezen, integendeel zelfs, hij kijkt graag films – vooral series, omdat je tijd hebt om je eraan te hechten, om van de personages te gaan houden, als van een kleine familie – en hij demonteert (en monteert) ook graag alles wat een motor of een mechaniek heeft. Daarom krijgt hij handleidingen van motoren en mechanieken te lezen. De school vond een stageplaats voor hem bij Pascal Payen, PP genoemd, garagist voor alle merken in Long, waar hij op een dag een dichtbundel ontdekt en een boeiend vak waar je vingers vet en zwart van worden; waar de dames die hij depanneert zeggen: ‘Schat, je bent een genie, en nog een knappe jongen ook’, en de heren die hij depanneert: ‘Sneller jongen, ik heb nog meer te doen’, een vak dat hem al vrij snel genoeg oplevert om met een hypotheek een huisje te kopen (drie woonlagen, zevenenzestig vierkante meter) aan de rand van het dorp, aan de D32 die naar Ailly-le-Haut-Clocher voert en waar, op winderige dagen, bakker Leguiff de hele omgeving laat geuren naar warme croissants en brioches met bruine basterdsuiker

– maar op die tragische ochtend zou er geen zuchtje wind staan – een klein huisje waar op een dag Scarlett Johansson aan de deur klopte.

Daar is ze weer; eindelijk.